

VERLOREN, MAAR GEVONDEN.

DOOR

W. K. H. MAGENDANS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Prijs 3 cent. 100 Ex. f 2.50.

VERLOREN . MAAR GEVONDEN.

Twee jongens van 11 en 12 jaren zouden het Kerstfeest bij hunnen oom gaan doorbrengen. Natuurlijk, dat was een groote pret. Wel moesten ze een paar uren loopen, want het huis van oom lag een heel eind van de ouderlijke woning af, maar het genot, dat ze hebben zouden, woog daar wel tegen op. De afstand schrikte hen dan ook volstrekt niet af en met een blij gezicht zeiden ze

des daags voor Kerstmis vader en moeder goeden dag en sloegen den den weg naar oom in.

Ze hadden dezen weg wel meer geloopen. Het bosch, dat ze door moesten, had vele wegen, maar het pad, dat naar oom leidde, konden ze er zeer goed uitvinden. Vader had hen daarenboven de noodige inlichtingen meegegeven.

Het was een schoone winterdag, toen onze beide knapen den wandeltocht ondernamen. De grond was door den vorst eenigszins hard geworden en het zonnetje scheen helder door de dorre boomtakken. De

wind was stil. Daarbij kwam het vooruitzicht van spoedig bij oom te zijn. Alles maakte, dat de wandelaars vol moed voortgingen.

Toen zij een eind wegs hadden afgelegd, begon echter de lucht wat te betrekken en langzamerhand werd de lieve zon achter dikke wolken verborgen.

De knapen zagen dit wel en stapten wat vlugger aan, hopende voor dat de avond viel bij oom te zijn, die zeker zeer blijde zou wezen over hunne komst. Dan konden ze van alle vermoeyenis uitrusten.

Met deze blijde gedachte vervuld,

bekommerden ze er zich ook weinig om, toen het ten laatste begon te sneeuwen. Er vielen slechts enkele vlokken en hoewel ze nu midden in het bosch waren, waar de weg diep en ter weerszijden met hooge denneboomen beplant was, konden ze toch nog goed het voetpad onderscheiden.

Doch de vlokken werden grooter. De sneeuw viel al dichter en dichter neder en in een oogenblik had het gansche bosch, met voetpad en al, een wit kleed aangetrokken. De weg was nu niet meer zichtbaar en het gaan werd uiterst moeielijk. De knapen konden ook slechts op eenen

kleinen afstand voor zich uitzien. Nog eenigen tijd liepen ze naast elkander voort, maar niet meer zoo opgeruimd als vroeger. Ze vreesden te verdwalen, daar ze nu aan niets konden bemerken, of ze op den goeden weg waren.

Eindelijk durfden ze niet verder gaan. Ze waren nu aan eene plaats gekomen, waar eene groote opening in den kant van den weg was. Hier zetten ze zich neder, om er den nacht door te brengen en geduldig den morgen af te wachten. Ze hurkten dicht naast elkander neder en de oudste bad: „Lieve Heer in den

Hemel, wil ons in dezen nacht bewaken om Jezus' wil. Amen."

Weldra sliepen onze wandelaars in, zoo gerust alsof zij bij hunne ouders in hunne bedjes lagen. De opening van hun huisje, was weldra dicht gesneeuwd, zoodat ze geheel ingesloten waren. Niemand waakte over hen. En toch was er Één, die Zijn oog over hen gaan liet. Het was de Heer in den Hemel, die ook in den ergsten sneeuwstorm aan hen dacht, die hen voor alle leed bewaren zou. Nu hadden ze niets te vreezen. Nu konden ze veilig slapen.

Vader en moeder dachten niet an-

ders, of hunne kinderen zouden goed en wel bij huunen oom aangekomen zijn. Ze sliepen dus even rustig in hunne woning, als de kinderen buiten in het bosch onder de sneeuw.

Oom meende, dat de beide kinderen om het weder wel thuis zouden zijn gebleven. Toen dus de nieuwe morgen, de Kerstmorgen, aanbrak, zond hij iemand heen, om de jongens te halen. Hoe verschrikten de ouders, toen deze man vertelde, dat de kinderen niet aangekomen waren. Ze waren dus onder weg verdwaald, wellicht onder de sneeuw bedolven geraakt, ja, mis-

schien dood! O, welke bange oogenblikken!

Dus maar dadelijk aan het zoeken, zeide de vader. Vele menschen uit het dorp gingen met schoppen en spaden mede het bosch in, om te beproeven eenig spoor van de kleinen te ontdekken.

Ook de hond ging mee. Vader liet dit trouwe beest andere kleedren van de knapen beruiken en besnuffelen en daarna ging het de deur uit en het bosch in.

Langzaam volgt men den weg. Ziet men ergens een hoop sneeuw, terstond graaft men dien op en wacht

dan met kloppend hart af, of de kinderen er ook onder van daan komen. Maar al herhaaldelijk heeft men dit werk te vergeefs gedaan.

Zoo gaat men al dieper en dieper het bosch in. Om den hond, dien men al dadelijk door de boomen uit het gezicht had verloren, dacht men niet meer. Daar komt hij eindelijk onverwachts en blaffende naar den vader der knapen toeloopen. Hij springt tegen hem op en ziet hem aan, alsof hij wat zeggen wil.

Dan loopt hij weer weg en komt weder blaffende terug. De vader begrijpt wat het stomme dier te zeg-

gen heeft en volgt den hond. In vluggen draf gaat het beest vooruit en staat eindelijk bij eene sneeuwhoogte stil.

IJlings gaat men hier aan 't graven. Zeer voorzichtig neemt men de sneeuw weg en eindelijk — daar komen de knapen voor den dag, en gezond en frisch drukt de vader hen aan zijn hart.

Welk eene verrassing! Welk eene vreugde!

Hoe vurig dankten de ouders God voor de trouwe bewaring hunner kinderen. Het gansche dorp was met hen verblijd!

Een uur later zaten de gelukkige ouders met hunne kinderen, om een welvoorzienen disch. Blijdschap lag op elks gelaat en dankbaarheid straalde uit ieders oog.

Toen men gegeten had, zeide de Vader: »Dezen Kerstdag vergeet ik nimmer. Wij waanden onze kinderen verloren en God heeft ze ons terug doen vinden. Zoo heeft de Heer Jezus ook Zijn hemeltroon verlaten en is op aarde gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was. Allen, die den Heer Jezus niet liefhebben, zijn even als onze kinderen dat voor ons waren, verloren voor

den Hemel. Doch Jezus is gekomen, om ons voor den Hemel te behouden. Dat zegt ons dit heerlijk Kerstfeest. En als we nu naar den Heer Jezus hooren, dan maakt Hij ons voor altijd gelukkig, dan juichen de Engelen, omdat een verlorene weder gevonden is."

Het spreekt van zelf, dat de kinderen dien dag niet naar oom gingen. Zij bleven stilletjes bij hunne ouders thuis en hadden ook veel genoeg.

Het Kerstfeest werd in de ouderlijke woning eenvoudig en rustig gevierd. Vader maakte den tweeden Kerstdag nog genoegelijker, door 's middags een

denneboom uit het bosch te halen, die dicht bij de plaats stond, waar zijne kinderen den nacht hadden doorgebracht.

Vader plaatste dezen boom in de woonkamer en maakte er eenige kaarsjes in vast. 's Avonds werden deze kaarsjes aangestoken. Ze verspreidden door het geheele vertrek een aangenaam licht. De kinderen hadden veel pret. En hunne vreugde werd nog grooter, toen ze beiden eenige versnaperingen ontvingen en daarbij een nieuw Bijbeltje, waarin deze woorden geschreven waren: „Christus zoekt het verlorene op.” Daarna vertelde Vader

van de kribbe in Bethlehem's stal, waarin de Heer Jezus als een kindeken gelegen had; van de Engelen in Bethlehem's velden, die zulk een schoonen lofzang gezongen hadden en van de groote liefde van God, die Zijn Zoon gaf, om zondaren zalig te maken.

Kinderen!" zoo eindigde de vader, „bidt dikwijls tot den lieven Heiland :

Maak mij vrij

Van der zonden heerschappij!

Zonder U ga ik verloren;

Doe mij naar Uw roepstem hooren,

Lieve Jezus! maak mij vrij!"